09/06/2023

Συνάντηση Οσίων Πορφυρίου και Παϊσίου

/ Πνευματικά Αποσπάσματα

«Επισκέφτηκε κάποτε τον Γέροντα Πορφύριο ο Γέρων Παΐσιος στο Μήλεσι και έμεινε μαζί του αρκετή ώρα στο πρώτο σπιτάκι με τους τσιμεντόλιθους, στο οποίο έμενε τότε ο Γέρων Πορφύριος. Όταν έφυγε ο Γέρων Παΐσιος κάποιος ρώτησε τον Γέροντα Πορφύριο με περιέργεια: Τι είπατε, Γέροντα; Και ο Γέρων Πορφύριος απάντησε: Τίποτα! Λέγαμε την ευχή» (Οσίου Παϊσίου Αγιορείτου, Διδαχές και Αλληλογραφία, εκδ. Η Μεταμόρφωσις του Σωτήρος, Μήλεσι).

Γράφει ο Πρωτοπρεσβύτερος Γεώργιος Δορμπαράκης

Τι θα περίμενε κανείς από μία συνάντηση δύο οσίων; Λόγια φιλοφροσύνης του ενός προς τον άλλον; Και δικαιολογημένα: ο καθένας εν χάριτι αναγνώριζε τη χάρη του Θεού που αναπαυόταν στην ύπαρξη του άλλου – βλέπουμε στον άλλον ό,τι εμείς οι ίδιοι έχουμε. Το «περίεργο» είναι ότι οι άγιοι ενώ αναγνωρίζουν τη χάρη του Θεού στον συνάνθρωπό τους, οι ίδιοι τον εαυτό τους τον τοποθετούν στον πάτο του Άδη – κανείς άλλος δεν είναι χειρότερος από τους ίδιους. Ας θυμηθούμε τον απόστολο Παύλο με το «ο Χριστός ήλθε στον κόσμο να σώσει τους αμαρτωλούς, πρώτος των

οποίων είμαι εγώ!», όπως και του συγχρόνου μας οσίου Σιλουανού του Αθωνίτου από την απάντηση του Κυρίου σε εναγώνια προσευχή του: «Κράτα τον νου σου στον Άδη και μην απελπίζεσαι!» Λοιπόν, λόγια φιλοφροσύνης; Ο καθένας να «εξυμνεί» τα χαρίσματα του άλλου, εξουθενώνοντας τον εαυτό του; Και ασφαλώς όχι! Μία τέτοια απάντηση θα φανέρωνε το μέγεθος της αλαζονείας των θεωρουμένων «οσίων». Γιατί θα ήταν καρπός ταπεινολογίας και ταπεινοσχημίας που συνιστά την κορυφή της δαιμονικής υπερηφάνειας. Αδύνατο λοιπόν να υπάρξει τέτοιο περιεχόμενο στην όποια συνομιλία τους.

Μήπως λόγια που εξαντλούνται στο πώς διάγουν τη ζωή τους; Τι προβλήματα και αρρώστιες πιθανόν έχουν ή τι προβλήματα αναπτύσσονται από τις σχέσεις τους με τον κόσμο, είτε τον χριστιανικό είτε τον μη χριστιανικό; Μα ένα τέτοιο περιεχόμενο συζητήσεως διαπιστώνεται σε εμάς τους αρχαρίους που η περιέργεια για τις ζωές των άλλων ή η ανάγκη να διεκτραγωδήσουμε τον πόνο μας και τα «πάθια» μας για να δείξουμε πόσο «χάλια» ζούμε στον κόσμο τούτο μάς συνέχει και κυριαρχεί στη συνείδησή μας. Ασφαλώς λοιπόν ούτε κάτι τέτοιο μπορεί να βρεθεί ως αντικείμενο λόγων σε συνάντηση δύο αγίων της Εκκλησίας – δεν θα ήταν άγιοι, αφού θα ταλαντεύονταν κι αυτοί μέσα στην περιδίνηση των παθών και των δυσκολιών και των αναγκών της ζωής τους.

Τι λοιπόν; Τι λένε μεταξύ τους οι άγιοι; Τι μπορούσαν να λένε οι όσιοι Πορφύριος και Παΐσιος από την πρόσωπο προς πρόσωπο συνάντησή τους; Την απάντηση στη δίψα της περιέργειάς μας την έχουμε: «Τίποτα δεν είπαμε. Λέγαμε την ευχή!» Μα, πώς; Δεν ζούσαν μαζί! Δεν συναντιόντουσαν συχνά! Δεν είχαν καν τηλεφωνική επικοινωνία ούτε αλληλογραφία! Δεν είχαν κάτι να πουν; Κι εδώ λοιπόν ο όσιος μέγας Πορφύριος αποκαλύπτει το περιεχόμενο της καρδιάς ενός αληθινά πιστού ανθρώπου, όταν όμως συναντά έναν εξίσου αληθινά πιστό. Τι ζει την κάθε ώρα και στιγμή του ένας άγιος; Τον Χριστό ως περιεχόμενο της ζωής του. «Ζω δε ουκέτι εγώ, ζη εν εμοί Χριστός», όπως το λέει ο μέγας απόστολος Παύλος. Ο χριστιανός, εφόσον είναι πράγματι πιστός, τον Κύριο δεν έχει μόνιμο «αντικείμενο» του στοχασμού του; Τον Κύριο δεν ποθεί με έρωτα στο βάθος της καρδιάς του; Προς Εκείνον δεν φέρεται αδιάκοπα τρέχοντας προς το άγιο θέλημά Του; Όλη η ζωή του αγίου δηλαδή είναι μία επιβεβαίωση αυτού που μαρτυρεί και πάλι ο άγιος Παύλος: «τα πάντα και εν πάσι Χριστός». Και: «εν αυτώ ζώμεν και κινούμεθα και εσμέν».

Πώς λοιπόν να πεις για κάτι άλλο πέραν του Χριστού – Εκείνος σε περιέχει κι εσύ Τον περιέχεις, κατά την υπόσχεσή Του: «Εν εμοί μένει καγώ εν αυτώ». Κι αυτό σημαίνει ότι ψηλαφάμε με την απάντηση του αγίου Πορφυρίου το βίωμα δύο μελών του σώματος του Χριστού που βρίσκονται χωρίς κενά και ενδιάμεσα σε κοινωνία αγάπης με την κεφαλή του σώματος. Τον Χριστό δηλαδή έβλεπε στο πρόσωπο του

αγίου Παϊσίου ο άγιος Πορφύριος, τον Χριστό έβλεπε στο πρόσωπο του αγίου Πορφυρίου ο άγιος Παΐσιος. Κι αυτό με θερμότητα αγάπης που σβήνει οτιδήποτε γήινο και επιφέρει την τέλεια ενότητα. «Ίνα ώσιν εν καθώς ημείς εν εσμέν».

Κι η συνάντηση αυτή των δύο που είναι ένα εν Χριστώ – «εγώ εν αυτοίς και αυτοί εν εμοί» – καταλήγει στην κατάληξη που δεν είναι άλλη από την προσευχή ή καλύτερα από την ερωτική κραυγή της ευχής: «Κύριε Ιησού Χριστέ, ελέησόν με» – ίσως κι ούτε το «ελέησόν με»˙ επαρκεί το «Κύριε Ιησού Χριστέ», το «Κύριε Ιησού», το «Ιησού» μόνο. Ο άγιος μας άνοιξε λίγο τα μάτια και για το τι κυριαρχεί και υφίσταται στην πρόσωπο προς πρόσωπο κοινωνία των αγίων με τον Τριαδικό Θεό στη Βασιλεία Του! Η απόλυτη ενότητα, όπου εν Πατρί και εν Χριστώ και εν Αγίω Πνεύματι, όπου μαζί με την Παναγία και τους αγίους, όπου μαζί με όλους τους αγγέλους, έχουμε μία αναπνοή, έναν ρυθμό, μία θέληση. Ο Θεός ενωμένος με τους αγίους, τους άλλους θεούς εν χάριτί Του!

Ας επιτραπεί όμως να θέσουμε το ερώτημα του τι επικρατεί στη συνάντηση ενός αγίου με έναν από εμάς τους «ψυχικούς» χριστιανούς και ανθρώπους; Κατ' αναλογίαν της πνευματικής μας καταστάσεως, η προσαρμογή του αγίου στο επίπεδό μας – η ακρόαση των προβλημάτων μας, η συμβουλή για την υπέρβασή τους, η προτροπή για την υπομονή μας, η «επιπεδοποίησή» του αγίου στην κενότητά μας. Σαν τον άγιο Παΐσιο που όταν έβλεπε ότι ο επισκέπτης του τον ρωτούσε για αυτονόητα και γήινα πράγματα: τι τρώτε, πόσοι καλόγεροι είναι στο Όρος, με τι εργασίες ασχολείσθε; απαντούσε παρομοίως: ποιος είναι ο πρωθυπουργός της χώρας, πώς πάνε τα οικονομικά, πώς πάνε οι δουλειές στον κόσμο!

Πηγή: pemptousia.gr (pgdorbas.blogspot.com)